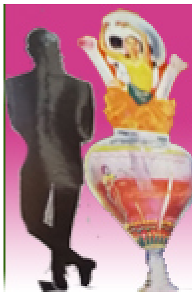

గణగణ మోగిన గంట

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

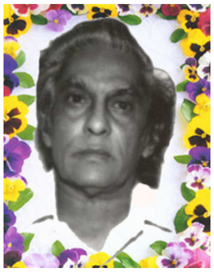

(గత సంచిక తరువాయి)

18

పూజా మందిరంలోని గంట తెచ్చి దానిమీద వేలు ముద్రలు ఏవయినా వచ్చాయేమో పరీక్ష చేస్తున్నాడు యుగంధర్. యుగంధర్‌కి సహాయం చేస్తూ "ప్రభాకరరావునీ, లక్ష్మినీ ప్రశ్నించారు కదా! ఇప్పుడు మీ అభిప్రాయం?" అడిగాడు రాజు.

"వాళ్ళిద్దరూ అబద్ధం చెపుతూ ఉండాలి. లేదా ఈ పనులన్నీ ఏ దెయ్యమో, భూతమో చేసి ఉండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఇద్దరూ అబద్ధం చెప్పకపోవచ్చు. ఒకళ్ళు మాత్రమే అబద్ధం చెపుతున్నారేమో" అన్నాడు రాజు.

కాదని యుగంధర్ తల తిప్పి "గది తలుపు లోపల గడియవేసి ఉందని అంటున్నాడు ప్రభాకరరావు. బయటనించి ఆ తలుపు లోపల గడియపెట్టడం సాధ్యం కాదు. లక్ష్మిని మనిషి ఎవరో ఎత్తుకు తీసుకువెళ్ళి నడవాలో పడుకోపెట్టి ఉండడానికి వీలులేదు. మనిషే లక్ష్మిని ఎత్తుకు తీసుకువెళ్ళాడనీ, తలుపు లోపల గడియవేసి లేదనీ, ప్రభాకరరావు చెపుతున్నది అబద్ధమనీ అనుకుంటే లక్ష్మి కూడా అబద్ధం చెపుతూ ఉండాలి. ఆమెకు మత్తుమందు ఇవ్వలేదు. కనుక ఆమెను ఎవరో ఎత్తుకు తీసుకువెళ్ళి నడవాలో పడుకోపెట్టడం జరిగివుంటే ఆమెకు మెలుకువ వచ్చి ఉండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఈ గంట మీద ఒక్క వేలిముద్ర కూడా లేదు" అన్నాడు రాజు. యుగంధర్ తల ఊపి "దెయ్యమైతే వేలిముద్రలు ఉండవు. మనిషి అయితే వేలిముద్రలు జాగ్రత్తగా తుడిచివేసి ఉండాలి" అన్నాడు.

రాజు నవ్వి "దెయ్యమైతే అడుగుజాడలు కూడా కనపడవు, నీడా పడదు, ప్రతిబింబం అద్దంలో కనిపించదు. అసలు పాదాలు నేలకి అంటనే అంటవు అంటారుగా!" అన్నాడు. యుగంధర్ కూడా నవ్వి "హత్య చేసిన మనిషిని పట్టుకోమని కోరుతుంటారుగాని హత్యచేసిన దెయ్యాన్ని పట్టుకోమని ఇంతవరకూ ఎవరూ నన్ను కోరలేదు" అన్నాడు.

ఇంతలో తలుపు తట్టిన చప్పుడయింది.

"కమ్ యిన్" అన్నాడు యుగంధర్.

శ్రీనివాసరావు తలుపు తోసుకుని లోపలికి వచ్చి, "మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?" అడిగాడు యుగంధర్ని.

"ఇంకా ఏ అభిప్రాయం ఏర్పరచుకోలేదు. కూర్చోండి. మిమ్మల్ని కొన్ని విషయాలు అడిగి తెలుసుకోవాలి. సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ ఉన్నారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఆ! ఒక్కొక్కర్నీ పిలిచి స్టేట్‌మెంటులు తీసుకుంటున్నారు" అంటూ శ్రీనివాసరావు కుర్చీలో చతికిలపడ్డాడు.

"సామాన్యంగా హత్య జరగడానికి కొన్ని కారణాలుంటాయి. ద్వేషం, ప్రేమవల్ల కలిగే యీర్ష్య, ధనం ముఖ్య కారణాలు. ఇంకా ఎన్నో కారణాలు ఉండవచ్చు. కానీ అవి చాలా అరుదు. ఈ మూడు కారణాలు దృష్టిలో ఉంచుకుని ఆలోచించి చెప్పండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"నా మనసు ఆలోచించే స్థితిలో లేదు. మీరు ప్రశ్నలు అడగండి. తెలిస్తే జవాబులు చెపుతాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ముందు రామచంద్రరావుని గురించి చెప్పండి. అతను ఎలాటి మనిషి?" అడిగాడు యుగంధర్.

"రామచంద్రరావు నా మూడో చెల్లెలు భర్త. అతనికి ముప్పయిరెండేళ్ళు. బి.ఏ పాసయినాడు. నా చెల్లెలిని ఇవ్వడంవల్లే కాక అంతకు ముందే దూరపు బంధుత్వం ఉన్నది. వాళ్ళది అంతగా ఉన్న కుటుంబం కాదు. మద్రాసులో కొన్నిరోజులపాటు ఏదో గవర్నమెంట్ డిపార్టుమెంటులో గుమాస్తా ఉద్యోగం చేశాడు. ఆ జీతం డబ్బులు చాలలేదు. ఉద్యోగం మానేసి ఈ ఊరు వచ్చేశాడు. యేడాదిన్నర ఇక్కడే మా నాన్నగారికీ, మా తమ్ముడు ప్రభాకరరావుకీ ఎస్టేటు వ్యవహారాలలో సహాయం చేస్తూ ఉన్నాడు. తర్వాత మధురలో ఏదో కంపెనీలో సేల్స్‌మెన్‌గా ఉద్యోగం దొరికింది రెండేళ్ళ క్రితం. భార్యనీ, కూతుర్నీ తీసుకుని మధుర వెళ్ళాడు. తర్వాత ఒక పిల్లాడు పుట్టాడు. నేను దుర్గ పెళ్ళికి ఈ ఊరు వచ్చి పదిరోజులు ఉండి వెళ్ళిపోయాను. రామచంద్రరావు మద్రాసులో గుమస్తాగా ఉన్న రోజుల్లో అప్పుడప్పుడు దుర్గని తీసుకుని మా యింటికి వస్తూ ఉండేవాడు. నాకతనితో అంతే పరిచయం. తాగుడుగానీ, ఇతర దురభ్యాసాలుగానీ ఉన్నట్లు నాకు తెలియదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"మీ ఆస్తి గురించీ మీ నాన్నగారు ఎవరెవరికి ఎంత ఇచ్చినదీ చెప్పగలరా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మా నాన్నగారిది దాదాపు పదిలక్షల రూపాయల ఆస్తి. రొక్కంగా బాంకులో ఉన్నది పాతికవేలే. తతిమ్మా ఆస్తి అంతా స్థిరాస్థి. పొలాలు, ఇళ్ళూ, అంతా నాన్నగారి స్వార్జితము. ఈ ఇల్లు మా తాతగారు కట్టించారు. ఈ ఊళ్ళో కొంత పొలం కూడా ఉండేది ఆయనకి. ఇబ్బందులు వచ్చి ఆస్తి అమ్మేశారు. మా నాన్నగారు ఓ స్నేహితుడితో కలిసి మద్రాసులో ఏదో వ్యాపారం పెట్టి పాతికవేలదాకా సంపాదించారు. ఆ డబ్బుతో తన తండ్రి అమ్మేసిన ఇల్లూ, పొలమూ తిరిగి సంపాదించారు అప్పటినించీ ఈ ఊళ్ళోనే స్థిరపడిపోయి వ్యవసాయం చేస్తూ వచ్చారు. యుద్ధం రావడం, ధాన్యం ధర పెరగడం అన్నీ కలిసి వచ్చాయి. గబగబా ఆస్తి పెంచుకుపోయారు. చేతికి వచ్చిన డబ్బుతో ఎస్టేటు విస్తరింప చేశారు పదిలక్షల రూపాయల ఎస్టేటు అయింది" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"వీలునామా వ్రాశారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఆ! ఆయన ఆస్తిలో సగభాగం నలుగురు కొడుకులకీ, నలుగురు కూతుళ్ళకీ సరిసమానంగా విభజింపడాలనీ, తతిమ్మా సగమూ అమ్మకి చెందాలని వ్రాశారు. మా అమ్మకి వచ్చే సగం ఆస్తి ఆమె తదనంతరం తన ఇష్టానుసారంగా ఎవరికి ఇవ్వదలుచుకుంటే వాళ్ళకి ఇవ్వవచ్చని వ్రాశారు. ఆయన ప్రాణాలు విడిచేముందు మాత్రం అందరితో ఒక విషయం చెప్పారు మేమంతా పట్నాలలో ఉంటున్నాము గనుక ఆస్తి అమ్మడానికి ప్రయత్నించవద్దని చెప్పారు."

"పట్నాలలో ఉన్న మీరంతా భూసంస్కరణలు అమలు జరుగుతున్న యీ రోజుల్లో ఇక్కడ ఆస్తిని ఎలా చూసుకుంటారు? పొలాలు అమ్మి మీరున్న పట్నాలలో ఏ ఇల్లో కొనుక్కోవడం వివేకమైన పనేమో!" అన్నాడు యుగంధర్.

"కొన ఊపిరితో ఉన్న నాన్నగారితో ఆ విషయాలన్నీ చర్చించడం ఇష్టంలేక మేమంతా తలలు ఊపాము" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"మీ నాన్నగారు పోయిన తర్వాత ఆ విషయం మీరంతా కలిసి చర్చించారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఆ! ప్రభ, రామచంద్రరావు తప్ప తతిమ్మావాళ్ళమంతా ఆస్తి అమ్మేయడమే ఉత్తమమని నిశ్చయించాము. ఆస్తి అమ్మవద్దనీ, నాన్నగారి కోర్కె మన్నించాలనీ వాళ్ళిద్దరూ పట్టుపట్టారు. కొనవూపిరితో ఉన్న నాన్నగారిని భాధపెట్టడం ఇష్టంలేక ఊరుకున్నాముగాని లేకపోతే సాధక బాధకాలు ఆయనకి అర్థమయేట్లు చెప్పి ఒప్పించేవాళ్ళం అన్నాము మేము" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"మీ అమ్మగారు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"అమ్మకి ఏమీ తెలియదు. అందరూ కలిసి ఆలోచించి ఏంచెయ్యమంటే అది చేస్తానన్నది."

"మీ నాన్నగారే దెయ్యమై వచ్చి యీ పనులు చేస్తున్నారనీ, ఆయన కోర్కె తోసిపుచ్చదలచుకున్నందుకు ఆయన ఆత్మ అశాంతి చెంది ఈ విధంగా చేస్తున్నదనీ ఇంట్లో యెవరయిన అన్నారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ప్రభ, రామచంద్రరావు సూచనగా అన్నారు. అమ్మకూడా వాళ్ళతో ఏకీభవించింది."

"అది హేతువాదానికి విరుద్ధంగా లేదా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"అంటే?"

"ఆస్తి అమ్మడం మీ నాన్నగారికి ఇష్టంలేదు. ఆయన అయిష్టాన్ని మీకు ప్రదర్శించడానికి దెయ్యంగా వచ్చి ఇంట్లో గగ్గోలు చేస్తున్నారు. బాగానే ఉంది. కానీ ఆయన యిష్టుల్ని, ఆయనతో వ్యతిరేకించని, ఆయన పక్షాన వాదిస్తున్న ప్రభాకరరావు గదిలో పూలతొట్టెలో పుర్రె, ఎముకలు ఎందుకు పెట్టారు?"

"దెయ్యానికి ఆలోచించే శక్తి ఉన్నదో లేదో?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"పల్లెటూళ్ళో ఉండడం యిష్టంలేక సేల్స్‌మెన్ ఉద్యోగం దొరకగానే వెళ్ళిపోయిన రామచంద్రరావు ప్రభాకరరావు తరపున వాదించి ఉండడం ఆశ్చర్యంగానే ఉన్నది" అన్నాడు యుగంధర్.

"రామచంద్రరావు తనంతట తను ఉద్యోగం వెతుక్కుని వెళ్ళలేదు. నిజానికి అతనికి ఇష్టంకూడా లేదు. దుర్గపోరు పడలేక ఉద్యోగానికి వెళ్ళాడు" అని చెప్పాడు శ్రీనివాసరావు.

"పేడతో అరిచేతి ముద్రలు వేసిన దుప్పటీ, ఎర్ర సిరాతోనో, ఎర్ర రంగుతోనో ముద్రలు వేసిన దుప్పటీ ఇంకా అలాగే ఉన్నాయా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఆ! చూస్తారా?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"తెప్పించండి."

"క్షణంలో తెస్తాను" అంటూ శ్రీనివాసరావు బయటికి వెళ్ళాడు.

"చాలా తెలివిగా చేసిన హత్య ఇది. రామచంద్రరావుని హత్య చెయ్యడానికి ఎవరో నిశ్చయించుకున్నారు. ఈ ఇంట్లో దెయ్యం ఉన్నట్లు అందరూ అనుకోడానికి అఘాయిత్యాలు ప్రారంభించాడు. దెయ్యం చాలా ఘోరాలు చేస్తున్నదని అందరికీ బాగా నమ్మకం కుదిరాక రామచంద్రరవుని హత్య చేశాడు. నేరం దెయ్యం మీదికి పోతుందనుకున్నాడు" అన్నాడు రాజు.

"ఏమో? శ్రీనివాసరావు తండ్రి దెయ్యమై వచ్చి గగ్గోలు చేస్తున్నాడని నిరూపించడానికి మనకి తెలిసినంతవరకూ యిద్దరికి కారణం ఉంది, రామచంద్రరావుకి, ప్రభాకరరావుకి. ఈ ఆస్తి అమ్మెయ్యడం వాళ్ళకి ఇష్టం లేదు. ఆస్తి అమ్మేస్తే ఆ ముసలాయన ఆత్మకి శాంతి ఉండదనీ అందరికీ నమ్మకం కలిగితే ఆస్తి అమ్మే ఆలోచన మానుకుంటారని దెయ్యాన్ని సృష్టించి ఉండవచ్చు. రామచంద్రరావు హత్యకీ, దెయ్యాన్ని సృష్టించిన మనిషికీ సంబంధం లేకపోవచ్చు. ఈ యింట్లో దెయ్యం ఉన్నదని భయపడడం అవకాశంగా తీసుకుని రామచంద్రరావు మీద ద్వేషం ఉన్న మనిషెవరో ఈ హత్యచేసి ఉండచ్చు. రామచంద్రరావే ఈ ఇంట్లో దెయ్యం ఉన్నట్లు అందరూ అనుకునేటట్లు చేసి ఉండవచ్చు" అన్నాడు యుగంధర్.

"రామచంద్రరావు మెడమీద వేళ్ళ గుర్తుల విషయం ఏమంటారు? అంత పెద్ద వేళ్ళు యీ యింట్లో ఎవరికీ లేవే?" అన్నాడు రాజు.

"రాజూ! నువ్వు గమనించావో లేదో, ఆ వేళ్ళ గుర్తుల మధ్య యెడం లేదు. వేళ్ళు ఒక్కదాన్ని ఒకటి అంటుకుని ఉన్నాయి. వేళ్ళ ముద్రలు లావుగా కనబడేందుకు వేళ్ళకి ఏదో చుట్టుకుని ఉండవచ్చు."

"ఇవన్నీ మనుష్యులు చేసి ఉండవచ్చని వాదించగలం కానీ ఒక విషయం మాత్రం మనిషి చేసి ఉండవచ్చని వాదించలేము" అన్నాడు రాజు.

"ఏమిటి రాజూ?" అడిగాడు యుగంధర్ ఆత్రుతతో.

"వంట యింట్లో పీటలు లాగిన చప్పుడు, నీళ్ళు ఒలకబోసిన చప్పుడు వినిపించాయి సుబ్బమ్మకి. దాసీది కూడా చప్పుళ్ళు వినిపించాయని చెప్పింది. ఇద్దరూ వెళ్ళి తలుపు తీసి లోపలికి తొంగిచూశారు. వంట యింట్లోకి వెళ్ళి ఆ చప్పుళ్ళు చేసి సుబ్బమ్మకీ, దాసీదానికీ కనిపించకుండా మనిషిలా యెలా అదృశ్యం కాగలడు?" అడిగాడు రాజు.

"అవును. నీ సందేహం సరయినదే ఆ విషయమూ ఆలోచించాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఏం?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"దుప్పట్లమీద ముద్రలు వేస్తున్నప్పుడు చేతికి ఏదో చుట్టుకుని ఉండాలి" అన్నాడు యుగంధర్ దుప్పటి మడిచి బల్లమీద పెట్టేసి.

"యుగంధర్ రామచంద్రరావుని యీ ఇంట్లోవాళ్ళే ఎవరో హత్యచేశారని నేను నమ్మలేను. రామచంద్రరావు మీద అంత ద్వేషం ఎవరికున్నదో ఊహించలేకుండా ఉన్నాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఈ యింట్లో ఉన్నవాళ్ళలో ముగ్గురు యీ హత్యచేసి ఉండటానికి వీలులేదని అనుకోవచ్చు" అన్నాడు రాజు.

"ఎవరా ముగ్గురు?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"రాధ, సుందరరావు, వసంత. భోజనాలు అయిన తర్వాత ఆ రాత్రి ఆ ముగ్గురూ గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళలేదని ఒకళ్ళకి ఒకళ్ళు ఎలిబీ ఉన్నారు."

"ఆ ఎలిబీతో ప్రయోజనం లేదు రాజూ! అటువంటి ఎలిబీలు అందరికీ ఉంటాయి. ఉదాహరణకి శ్రీనివాసరావు సుబ్బమ్మ కేక వినపడేంతవరకూ గదిలోంచి కదలలేదని ఆయన భార్య సాక్ష్యం యిస్తుందనుకుంటాను" అన్నాడు యుగంధర్ నవ్వుతూ.

"యస్. యు ఆర్ రైట్!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

19

చీకటి పడుతోంది. వీరయ్య, దాసీది దీపాలు వెలిగించి ఒక్కొక్క గదిలోనూ పెడుతున్నారు. ఆడవాళ్ళూ, పిల్లలూ ఉయ్యాలబల్ల ఉన్న గదిలో కూర్చున్నారు. ఇప్పుడు ఆ గదిలో ఉయ్యాలబల్ల లేదు. గొలుసులూ, బల్లా తీసేసి కొట్టు గదిలో పడేశారు. మొగాళ్ళంతా వసారాలో నిలుచున్నారు. "అవసరమైతే ఒక కానిస్టేబుల్ని యిక్కడ కాపలా ఉంచుతాను" అన్నాడు సర్కిల్ యిన్‌స్పెక్టర్.

"ఎందుకూ?" అడిగాడు రాజు.

"అవును. ఎందుకు? డిటెక్టివ్ యుగంధరే ఈ ఇంట్లో ఉండగా ఆయన చెయ్యలేని సహాయం ఏ కానిస్టేబుల్ చెయ్యగలడు?" అన్నాడు రాఘవయ్య.

యుగంధర్ నవ్వి "దొంగలకూ, హంతకులకూ నేనంటే భయం ఉండవచ్చేమో కాని దెయ్యానికి కూడా భయం ఉంటుందంటారా?" అడిగాడు.

"పరలోకానికి వెళ్ళిన దొంగలూ, హంతకులూ మీ గురించి వాటికి చెప్పి ఉంటారేమో!" అన్నాడు రాఘవయ్య.

"పోస్టుమార్టం రిపోర్టు ఎప్పుడు వస్తుంది?" అడిగాడు యుగంధర్.

"పొద్దునకల్లా వస్తుంది. నేనే తీసుకువస్తాను" అంటూ యుగంధర్‌ని చెయ్యిపట్టుకుని కొంచెం దూరంగా తీసుకువెళ్ళి "యుగంధర్! దెయ్యం యీ హత్య చేసిందని నేను నమ్మను" అన్నాడు రాఘవయ్య.

"హత్య దెయ్యం చేసిందని నేనూ అనుకోవడంలేదు."

"అంటే?" అడిగాడు రాఘువయ్య.

"కొన్ని అఘాయిత్యాలు దెయ్యం చేసి ఉండవచ్చు. ఆ వివరాలు తర్వాత చర్చిద్దాం" అన్నాడు యుగంధర్.

సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్ రాఘువయ్య తన పరివారంతో వెళ్ళిపోయాడు.

"శ్రీనివాసరావుగారూ! ఉయ్యాలబల్ల మళ్ళీ వేయించండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఎందుకు?" అడిగాడు వెంకటరత్నం.

"అది ఈ రాత్రికూడా ఊగుతుందేమో చూడాలి" అన్నాడు యుగంధర్. క్రిష్ణమూర్తి, సుధాకర్ వెళ్ళి ఉయ్యాల బల్ల తగిలించారు.

ఇంటిల్లిపాదీ ఆ గదిలోనే ఉన్నారు. యుగంధర్ వారినందర్నీ సంబోధించి "మీ అందరికీ ఒక విన్నపం. ఈ రాత్రి కూడా ఏదయినా జరిగితే మతులు పోగొట్టుకుని కేకలు వేయవద్దు. దయచేసి వెంటనే నాకు తెలియపరచండి" అన్నాడు.

"భోజనాలకి యింకా వ్యవధి ఉన్నది కనుక ఆలోగా కొంత దర్యాప్తు చేయదలచుకున్నాను. ఈ ఇంట్లో ఉన్న వాళ్ళందరితో విడివిడిగా మాట్లాడాలి. దయచేసి ఒక్కక్కరే నా గదికి రాగోర్తాను" అన్నాడు యుగంధర్.

"ముందెవరు రావాలి?" అడిగాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"నేను వెళ్తాను" అన్నది రాధ.

యుగంధరూ, రాజూ, రాధా వెళ్ళిపోయారు.

ఒకసారి బయటికి తొంగి చూసి ఆ ప్రాంతాల ఎవరూ లేరని నిశ్చయించుకుని తలుపు దగ్గిర వేశాడు రాజు.

"కూర్చోవమ్మా!" అన్నాడు యుగంధర్.

రాధ కూర్చున్నది. "హత్య జరిగిన రాత్రి సుందరరావు గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళాడా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"సుబ్బమ్మ కేకలు విని బయటికి వెళ్ళబోయాడు. నేను వద్దన్నాను. అక్కయ్యనీ, నన్నూ ఒంటిగా వొదిలి వెళ్ళవద్దన్నాను. సుబ్బమ్మ కేకలు వినపడినపుడు ముగ్గురం గదిలోనే ఉన్నాము" అన్నది రాధ.

"అప్పటివరకూ సుందరరావు గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళలేదని నీకెలా తెలుసు? నువ్వు నిద్రపోలేదా?" అడిగాడు యుగంధర్. రాధ సందేహించింది. మొహం ఎర్రనయింది. "లేదు. మెలుకువగానే ఉన్నాను" అన్నది.

"మీ రామచంద్రరావు బావ గురించి ఏమైనా చెప్పగలవా?" అడిగాడు యుగంధర్.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments